ЗМІСТ

Паризькі апартаменти

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.ua**

Про книгу

Джесс напросилася в гості до зведеного брата, щоб утекти від свого минулого і «почати нове життя». Хоч Бен і не був у захваті від цієї ідеї, але й не відмовив. Та коли Джесс приїжджає з Лондона до вишуканих апартаментів у фешенебельному районі Парижа — Бен взагалі може собі це дозволити? — його там немає.

Схоже, Бен зник, і Джесс це страшенно непокоїть. Вона намагається знайти брата, та що дужче розпитує сусідів, то більше питань у неї виникає. Сусіди Бена дуже різні та не надто приязні. Світська левиця, хороший хлопець, випивака, дівчина на межі нервового зриву, консьєржка — кожен із них має що приховувати й опиняється під підозрою.

Пролог

П’ятниця

Бен

Його пальці зупиняються над клавіатурою. Треба зібратися з думками. Ось: ось та історія, що зробить його знаменитим. Бен запалює сигарету «Жітан». Курити їх тут - це трохи кліше, але йому справді подобається смак. Ну і так, дійсно: подобається власний вигляд під час куріння.

Він сидить перед високими вікнами апартаментів, що виходять на центральне подвір’я. Надворі усе занурене в темряву, тільки зеленувато мріє єдиний ліхтар. Розкішний будинок, але є щось гниле у його нутрі. Тепер, знайшовши цю гнилизну, він відчуває її сморід повсюди.

Йому вже час звідси вимітатися. Він прострочив свої гостини. Джесс мала б постаратися, щоб обрати гірший час для приїзду. Вона його заледве попередила. Телефоном не пояснила нічого конкретного, але було ясно, що щось пішло не так; щось із черговою її паскудною роботою в барі. Його зведена сестра має талант опинятися там, де їй не раді. Неначе магніт для лиха: куди б вона не ступила, біда йде за її слідом. Вона ніколи не вміла як слід грати за правилами. Ніколи не розуміла, наскільки легше жити, якщо просто давати людям те, чого вони хочуть, казати те, що вони хочуть чути. Варто зазначити, він дійсно сказав їй приїздити «коли захочеш», але насправді не мав цього на увазі. Сподівався, що вона не піймає його на слові.

Коли він її востаннє бачив? Думки про неї завжди викликають у ньому почуття провини. Чи мав би він частіше бути поруч, наглядати за нею?... Джесс — вона ж така тендітна. Чи — навіть не тендітна, а вразлива, у неочевидний для більшості людей спосіб. Як броненосець: м’яка шкіра під твердим панциром.

Менше з тим. Він мав би подзвонити їй, щось пора-дити. Коли вона телефонує, він лишає голосове: «Привіт, Джесс, словом, це номер дванадцять, Рю-дез-Амон. Почула? Третій поверх».

Його увагу привернув якийсь рух у дворі під вікнами. Хтось прошмигнув. Неначе бігцем. Він розгледів лише темну постать, не розібравши, хто це. Та щось у цій хуткості здалося дивним. Він відчув легкий викид адреналіну.

Згадує, що досі записує голосове, і відводить погляд від вікна. «Просто подзвони у двері. Я тебе чекатиму...»

Він замовкає. Зволікає, вслухається.

Шум.

Звуки кроків зі сходів... наближаються до дверей апартаментів.

Кроки вмовкають. Там хтось є — прямо за дверима. Він чекає, коли постукають. Ніхто не заходить. Тиша. Але тиша напружена, неначе затаєний подих.

Дивно.

Тоді — інший звук. Він виструнчується, напруживши вуха, пильно вслухаючись. І от, знову. Бряжчання металу об метал, скрегіт ключа. Тоді клацання, з яким ключ входить у шпарину. Він дивиться, як повертається замок. Хтось відмикає двері іззовні. Хтось, хто має ключ, але хто прийшов сюди без запрошення.

Він відкладає телефон на кухонну поличку, забувши про голосове. Чекає й дивиться бездумно, як прочиняються двері. Як до кімнати заходить постать.

— А ти що тут робиш? — питає він. Спокійно, розважливо. Йому нічого таїти. Без страху. Принаймні поки що. — І якого хера....

А тоді помічає, що зайда тримає в руках.

Ось. Ось тепер приходить страх.

Через три години

Джесс

Господи, Бене. Бери слухавку. Я тут цицьки відморожу. Мій «Євростар» запізнився на дві години у Лондоні; я мала би прибути о пів на одинадцяту, а зараз уже північ. А сьогодні ще й дубак; тут, у Парижі, холодніше навіть, ніж у Лондоні.

Тільки кінець жовтня, а в мене з рота вже йде пара, і я не відчуваю пальців на ногах. Аж не віриться, що пару тижнів тому було потепління. Мені потрібна нормальна куртка. Але мені завжди потрібно купу всього, чого я ніколи не матиму.

Я дзвонила Бену разів уже, мабуть, з десять: відколи прибув мій «Євростар» і пів години, коли я йшла від Гар-дю-Нор. Не бере. На жодне повідомлення він теж не відповів. Красно дякую, брателo.

Сказав, що буде на місці і мене впустить: «Просто подзвони у двері. Я тебе чекатиму...».

Ну от, я тут. Тут — це тьмяний, мощений глухий кут у чомусь схожому на нівроку шикарний район. Житловий будинок переді мною сам-один і перекриває завулок.

Озираюся назад на порожню вулицю. За припаркованим авто, метрів за десять від мене, здається, помічаю якийсь рух. Відходжу набік, намагаюся придивитися. Там... Я мружуся, намагаючись розгледіти постать. Можу заприсягтися, що там, за машиною, хтось никається.

Підскакую, коли за кілька вулиць звідси починає завивати сигналізація, пронизуючи тишу. Прислухаюся, як виття затихає серед ночі. Воно не таке, як удома: «Віі-у, віі-у», — наче дитяче кривляння — та моє серце все одно починає битися швидше.

Знову повертаюся до будівлі. Будинки навколо красиві, але цей перевершує усі. Він зусібіч відгороджений від дороги широкими воротами та високим муром, що приховує чи то сад, чи подвір'я. П'ять чи шість поверхів, величезні вікна, кожне — з чавунним балконом. Густі зарості плюща по всьому фасаду, що зміяться, неначе темні патоки. Якщо витягнути шию, мені видно щось на кшталт саду на даху, гострі обриси кущів і дерев якого чорніють на тлі нічного неба.

Ще раз звіряю адресу. Номер дванадцять, Рю-дез-Амон. Я точно розчула все правильно. Досі не можу повірити, що саме в цьому розкішному будинку розташовані Бенові апартаменти. Він казав, що з житлом йому підсобив друг, якийсь його однокашник. Ну, Бену, зрештою, завжди фартило. Гадаю, логічно тоді припустити, що своїм шармом він вихопив і

цей замок. Інших варіантів я не бачу. Знаю, що журналісти заробляють більше за барменів, але ж не настільки.

На металевих воротах переді мною — бронзове калатало у формі лев'ячої голови; між ошкіреними зубами затиснуте товсте металеве кільце. Згори на воротах я помічаю щетину захисних колючок. А високий мур по всій довжині увінчаний скалками битого скла. Заходи безпеки якось не в'яжуться з вишуканістю будівлі.

Підіймаю калатало, холодне й важке на дотик, і відпускаю його. Подзвін розходиться мощеним завулком, значно гучніше, ніж можна очікувати серед тиші. Власне, тут так тихо і темно, аж складно уявити, що це те саме місто, яким я плелася цієї ночі від Гар-дю-Нор: з усіма його вогнями та натовпами, людьми, що вивалювались і завалювались до ресторанів і барів. Пригадую район навколо величезного підсвіченого собору на пагорбі, Сакр-Кору, під яким я пройшла якісь двадцять хвилин тому: юрби туристів, що роблять селфі, та мутні типи у пуховиках, що шугають поміж ними, готові поцупити пару гаманців. І вулиці, якими я пройшла: з неоновими вивісками, гуркотом музики, цілодобовим обслуговуванням, компаніями, що вивалюють із закладів, черги до клубів. Наче зовсім інший всесвіт. Озираюся на вулицю за собою: не видно ні душі. Єдиним справжнім звуком є шарудіння мертвого плюща об камінь. До мене долинає віддалений гул машин і виття клаксонів — але навіть ці звуки здаються приглушеними, наче не наважуються порушити цей витончений, принишклий світ.

Тягнучи свою валізу від вокзалу, я не встигла зупинитися і зібратися з думками. Була переважно зосереджена на тому, щоб мене не пограбували, та слідкувала, щоб зламане коліщатко не застрягло і мене не збило. Але зараз уперше усвідомлюю: я тут, у Парижі. В іншому місті, в іншій країні. Я це зробила. Залишила старе життя позаду.

В одному з вікон нагорі вмикають світло. Підводжу погляд і помічаю у вікні темну постать, погрудний силует. Бен? Та якби це був він, то, певно, помахав би мені. Знаю, що маю бути у світлі вуличного ліхтаря. Проте постать у вікні незворушна, наче статуя. Я не можу розібрати риси чи навіть стать. Але фігура за мною стежить. Не інакше. Я, сто відсотків, виглядаю

досить пошарпано й недоречно зі своєю старою валізою, що от-от розлізеться попри трос, яким вона перетягнута. Дивне від-чуття: знати, що мене бачить хтось, кого не видно мені. Опускаю погляд.

Ага. Праворуч від воріт я помічаю панельку із дзвінками до різних апартаментів із вбудованою камерою. Здорова лев'яча голова була, по ходу, для показухи. Підходжу й натискаю дзвінок від третього поверху, де живе Бен. Чекаю, доки його голос проріжеться з динаміка.

Відповіді нема.

Рекомендована література

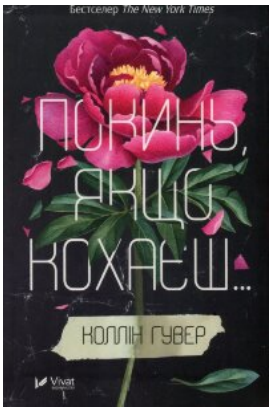

Покинь якщо кохаєш

Жінка з каюти №10

Залізний генерал. Уроки людяності

Будинок на краю світу

Мовчазна пацієнтка

Подарункове пакування

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ